

Tanrıça Cinayetleri

Başkomiser Tahsin Polisileri

Deniz Gürsoy

Bölüm 1

Kapıdan dışarıya önce köpek çıktı, ardından Başkomiser Tahsin gözüktü. Tam kapıyı kaparken annesinin sesini işitti.

“Sırtına daha kalın bir şey alsaydın, bu kıyafetle bu ayazda donacaksın!”

“Tamam anne, merak etme, kazık kadar adamım, donmam!” diye içeriye doğru bağdıktan sonra kapıyı kapatıp dışarıya çıktı. Dışarısı tahmin ettiğinden soğuktu. Annesine hak verdi. Bu kaçınıcı hak vermişti ama imam bildiğini okumakta mahirdi.

Köpek önden hamle yaptıkça kayış geriliyor, kayış gerildikçe köpeği kontrol etmek giderek zorlaşıyordu. Akşam yağan yağmur nedeniyle yerler ıslaktı. Köpek, geçmekte olan bir arabaya doğru koşup havlamaya başlayınca, “Max!” diye bağdı Tahsin. Ardından, köpeklerle arasındaki mesafeyi kayışı toplayarak kısaltıp onun ensesini okşadı. Köpek teskin olunca kayışı tekrar serbest bıraktı; yola devam ettiler.

Max, Labrador cinsi bir köpekti ama ne hikmetse hem pejmürde kılıklı kişilerle hem de koyu renkli arabalarla ilgili bir takıntısı vardı. Haydi çocukken ya da gençken başından geçmiş bir şeylerin travmasından kurtulamıyor desek, o da olamazdı zira Tahsin onu hayvan barınağından aldığı anda daha beş aylık bir yavruydu. Beş ayda başından ne geçmiş olabilirdi ki? Şimdi üç yaşındaydı. Tahsin, Labradorların denizde yüzmeyi sevdiğini biliyordu ama Max’ı ancak yılda bir kez Arnavutköy kıyısında bulduğu, merdivenli bir yerden denize sokabiliyordu. Max’ın bu zaman zaman tutan huysuzluk krizini denizden uzak kalmasına bağlıyordu. Zaman zaman da köpeğin genlerinden

gelen kalıtsal bir olay diye düşünüyor, “O kadar kusur kadı kızında da olur” diyerek geçiştiriyordu.

Tahsin, Max’ın çektiği kayışa asılarak yürümeye devam etti. Max, ilk ağacın dibini dört defa turlayıp koklama işlemini bitirdikten sonra tek arka ayağını kaldırıp bir güzel işedi. Yola devam ettiler. Çimenlik alana gelince Max ikinci koklama seansına geçti. Orada da dışkılayınca dışarıya çıkmalarının nedeni ortadan kalkmış olmasına rağmen, Max önde Başkomiser Tahsin arkada, yol boyunca yürüyüşe devam ettiler. Tepedeki yaşlı ceviz ağacına kadar yürüdüler. Oradan mahalleye baktı Tahsin. Orada doğmuş, orada büyümüştü. Evleri, Şişli Okmeydanı Kaptanpaşa Mahallesi’nde, yani Darülaceze’nin hemen yanındaydı. Babadan kalma bu iki katlı bahçeli ev olmasa, devletin verdiği maaşla kiralık bir evde nasıl geçinirlerdi?

Babasına bir kez daha rahmet okudu. O da polisti. Bir baskın sırasında yediği bir kurşunla şehit olmuştu. Bereket versin bu kooperatif evinin borcu bittikten sonra vefat ettiğinden geriye borç bırakmamıştı. O sırada Tahsin, Polis Akademisi’nde öğrenciydi. Evin borcu kalsaydı muhtemelen okulu bırakmak zorunda kalacaktı. Akademi’yi birincilikle bitirerek baba mesleğine başlamıştı.

Tahsin başını kaldırıp bulutlara baktı. Kuzeybatı istikametinde koyu renk bulutlar belirmişti. “Gel Max” dedi, “Yağmura yakalanmadan eve doğru yola koyulalım.”

Günlerden pazardı ve iki haftadır takip ettiği bir cina-yet dosyasından dolayı izinli bir günü bile olmamıştı. Bir gün önce dosyayı kapatınca bu pazar serbest kalmıştı.

Annesini yemek masasının başında tabakları sofraya koyarken buldu. Yemeğinden daha ilk kaşığı almıştı ki annesi yine temcit pilavı gibi serzenişe başladı.

“Semahat’ın sümüklü oğlu da baş göz oluyormuş. Dün kahve içmeye uğradı. Şimdi ona da bir altın lazım. Altın

ateş pahası olmuş. Çeyrek taksak az gelir, ne yapacağımı bilemedim.”

“Anne, yine sağ gösterip sol vuruyorsun. Sen şimdi bana altının pahalılığını mı, yoksa Semahat’ın oğlunun bile evlendiğini ama benim hâlâ bekâr olduğumu mu başıma kakıyorsun?”

“Yahu oğlum, sende de baban gibi mesleki deformasyon muydu neydi, ondan var; öküz altında buzağı aramakta mahirsin. Sana düğünü haber verdim. Başka maksadım yoktur. Zaten ben senden çoktan ümidimi kestim. Biricik oğlum bana torun vermeyecek anlaşılan... Torun göremeden göçüp gideceğim herhalde. Bunu hazmetmeye çalışıyorum, sen de hiç yardımcı olmuyorsun... anlamıyorsun.”

“Canım annem, benim meslek, evlenip çoluk çocuk sahibi olmaya uygun değil. Bak, babama ne oldu? Bir kurşun bütün hayatımızı değiştirdi. Ben, eşim ve çocuklarımla bizim yaşadığımız zor zamanlardaki gibi bir faciayla karşı karşıya kalmalarını istemediğim için böyle davranıyorum. Lütfen sen de beni anla ve bu konuyu bir daha bana açma.”

Tahsin, İzmir köfteye ilk lokmasını şamandıra yaptığı sırada cep telefonu çalmaya başladı. Açtı ve bir süre dinledikten sonra ayağa kalktı, “Tamam, geliyorum” dedi ve tabakta yüzen ekmeği iki parmağıyla tutup ağzına attı. Portmantoda asılı montunu giydi, komodinin üzerinde duran silahını aldı, ayakkabılarını giydikten sonra şaşkın şaşkın bakan annesine iki adımda yaklaşıp alnından öptü.

“Bak anacığım, bu böyle bir meslek. Bugün izin günüm mü? Evet. Tabağımdaki yemek kaldı mı? Kaldı. Bir telefon öncelikleri değiştirdi mi? Değiştirdi. Bir de şu anda evli ve iki çocuklu olduğumu düşün” dedi ve kapıyı çekip çıktı.

Bölüm 2

Zincirlikuyu'dan Etiler'e saptığında trafik yoğunlaştı ama yavaş da olsa akıyordu. Gazeteciler Sitesi'nin ön tarafında yer alan yaşlı bakımevinin yan sokağında bir yer bulup arabasını park etti. Tepeden bakınca yıldız şeklinde birleştirilmiş üç bloktan oluşan sitenin önüne doğru yürüdü. Komiser Ünal kapıda bekliyordu, onu karşıladı. Asansöre doğru giderlerken, Ünal bir yandan da amirini bilgilendiriyordu.

“Maktul Ahu Soykan, 23 yaşında, bekâr, bir vakıf üniversitesinden bu yıl mezun olmuş. İlk kontrolümde boğularak öldürülmüş olduğu kanaatine vardım ama otopsiyi beklemek lazım.”

Bu arada asansörlere gelmişlerdi. Tahsin etrafı kolaçan ederken sordu.

“Ben kamera göremedim. Sen tespit ettin mi?”

“Evet amirim. Ana girişe koymamışlar ama girişi kontrol eden binanın karşı çaprazındaki yaşlı bakımevinin kamerası olduğunu görünce, Vasfi'yi oraya kayıtları alması için gönderdim.”

Altıncı kata çıktılar. Kattaki üçüncü dairenin kapısının önüne sarı şeritler çekilmişti ve iki üniformalı polis nöbetteydi.

“Olay Yeri İnceleme geldi mi?”

“Hayır, yolda olmalılar. İlk size haber verdim, sonra da onları aradım. Levent'te bir bahçede inceleme yapıyorlarmış, bitirince gelecekler.”

Başkomiser Tahsin, Ünal'ın uzattığı galoşları ayakka-bılarına, lateks eldivenleri de ellerine geçirdikten sonra eğilip güvenlik şeridinin altından daireye girdi. Hemen karşıda hap kadar bir mutfak ve boş bir salon vardı.

“Maktul nerede?” diye sordu.

“Amirim, yukarıda yatak odasında.”

Soldaki merdivenlerden üst kata çıktılar. Sağda bir oda kapısı gördü ama girmedi, sola doğru koridordan devam etti. Bir banyo ve koridorun dibinde de boş bir oda daha vardı. Demek ki maktul girmediği ilk odadaydı. Döndü. Ünal odanın kapısında bekliyordu. Oda, aşk odası olarak döşenmişti. Yerde duvardan duvara pembe peluş, bembeyaz lake mobilyalar, tam ortada iki kişilik bir yatak, üzerinde pembe tül den bir cibinlik ve yatakta maktul... Açık renk tenli, boyalı olduğu saç ayrımının dibinde koyulaşan renkten belli olan sarı saçlı genç bir kadın saçları dağınık vaziyette yatmaktaydı.

Başkomiser Tahsin iki adım gerileyip yatağa başka bir açıdan baktı, bir adım sağa kayıp bakmaya devam ettikten sonra, “Cenin pozisyonu” dedi.

“Nasıl yani?” diye sordu Ünal.

“Ünal, görmüyor musun? Kız sağına yatmış ya da yatırılmış, ana rahmindeki cenin pozisyonunda duruyor. Baksana iki büklüm, dizleri karnına doğru çekilmiş, iki kolu önde kavuşmuş ve başı aşağıya doğru bakıyor.”

“Amirim, söylemeseniz hiç aklıma gelmezdi. Ama haklısınız, ana rahminde durur gibi yatıyor maktul.”

“Sevgili Komiser Ünal Nakibel, boşuna başkomiser demiyorlar adama. Sen de biraz daha mesleki cefaya katlan, senin de rütbenin önüne bir ‘baş’ eklesinler, sen de şıp diye görürsün cenin pozisyonunu.”

Tahsin konuşurken bir yandan da cesedin üzerine eğilmiş, gözlerini kızın apış arasına dikmişti; sağa ve sola eğilerek sanki bir şey görmüş de ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Hayrola amirim?”

“Valla inşallah hayırdır Ünal. Kızın apış arasında yeşil bir şey gördüm. Sol bacağına biraz ayırmazsak alamayız.”

Ünal yatağın ayakucuna geçip cesedin sol bacağına biraz kaldırdı.

“Tamam” dedi Tahsin. “Eski pozisyona sok cesedi, Olay Yeri İnceleme ekibi ile papaz olmayalım. Bak, yüz dolar. Bize bu mizansenini hazırlayan, bir şeyler anlatıyor. Ama ne?”

Cesedin boğaz kısmını inceleyip bitirince, yatağın sağ üst tarafında olması gereken yastığın, cesedin ayakucunda durduğunu Ünal’a göstererek, “Bu yastıkla boğmuş olmalı katil. Boyunda hiç zorlanma izi yok” dedi.

Sonra cesedin baldırına işaret parmağını bastırıp çekti. Deri kısa sürede eski hâlini alınca, “Dört-beş saat önce işlenmiş cinayet. Tabii gerisini doktor söyleyecek. Şu anda saat on olduğuna göre, demek ki akşam beş-altı sularında olmuş cinayet.”

Tahsin etrafına bakınmaya başladı.

“Olay Yeri İnceleme’ye söyle, şu küllükteki izmaritleri unutmasınlar. Yastık, çarşaf peluş halı, cibinlik, ne varsa toplasınlar.”

Tekrar cesede yaklaştı ve cesedin sol elini havaya kaldırıp sağa sola çevirdi.

“Tırnak altlarından örnek almayı da unutmasınlar. Maktul mücadele ederken katili tırmıklamışsa DNA örneği bulabiliriz.”

Başkomiser Tahsin kaldırmış olduğu kolu yavaşça yerine koyarken, yatağın altından bir kedi fırlayıp kapıdan çıktı. Ünal kedinin peşinden koridora koştu. Tahsin, Ünal’ın ardından koridora çıkıp aşağıda nöbet tutan polislere kedinin kaçmaması için dairenin kapısını kapatmalarını haykırdı. Kedi, Ünal’ın elinden kurtulmuş olmalı ki zıpkın gibi merdivenlerden inip salonda fır fır dönmeye başladı. Tabii Ünal ve Tahsin de kedinin arkasından soluğu aşağıda, salonda aldılar. Kedi, Ünal’ı salonda üç-dört tur döndürdükten sonra pes edip teslim oldu. Ünal onu kucağına alıp sırtını sıvazlayarak sakinleştirdi.

“Hayvan aç ve susamış olmalı” dedi Tahsin.

Mutfak kapısının kenarındaki su ve mama kaplarını boş görünce buzdolabının kapısını açıp biraz salam buldu ve mama tabağına koydu. Yanındaki su kabını da musluktan doldurdu. Ünal kediye yere bırakınca salamlara saldıırıp yemesinden kedinin hakikaten aç kalmış olduğunu anladılar. Kedi karnını doyurup suyunu da içince iyice sakinleştii.

“Ünal, bak bakalım bunun pipisi var mı? Ona nasıl hitap edeceğimizi bilelim. Erkek miymiş? Gel bakalım oğlum” dedi ve kediye Ünal’dan kendi kucağına devraldı.

“Ünal, sen şimdi bu hayvana kedi diye bakabilirsin ama öyle bakma bu hayvana. Kedi deyip geçme. O bu cinayetin tanığı. Kedi, sahibiyile ilgili bir travma yaşadysa hiç unutmaz. Gün gelir de birkaç zanlı bulursak, katilin hangisi olduğunu bize bir şekilde gösterebilir. Onun için bu kediye muhafaza altına alalım. Olay Yeri gelir gelmez kedinin tırnaklarını da incelesin, belki katile üç-beş tırmık atmıştır.”

“Tamam Başkomiserim, Sibel birazdan burada olur. Onun da evde bir kedisi var, bir süre ona arkadaş gelmiş olur.”

Kapı aralandı. Polislerden biri başını uzatıp Olay Yeri İnceleme ekibinin geldiğini haber verdi. Kediye mutfağı kapattıktan sonra kapıyı açtılar ve ekip bembeyaz kıyafetleriyle içeriye girdi. Ünal onların şaşkın şaşkın etrafa baktığını görünce, “Yukarıda” dedi. Ekip merdivenlerden yukarı doğru ilerlerken Tahsin ve Ünal kapıdan dışarıya çıktılar.

Tahsin kilide doğru bakınca Ünal, “Kilidi ilk geldiğimde kontrol ettim, hiç zorlama izi bulamadım. Ya katilde anahtar vardı ya da tanıdık biri olduğundan içeri alındı.”

“Salonda sehpanın üzerindeki iki kahve fincanıyla iki su bardağını görmedin mi? Tanıdık biri olmalı ki izzet-i ikram görmüş. Cesedi kim bulmuş?”

“Şu tarafta, iki ötedeki dairede oturan hanım bulmuş. Ahu, temizlikçi kadın gelir diye yedek anahtarı bu komşuya vermiş. Ancak temizlikçi kadın gelmemiş, komşu da anahtarı geri vermek için akşam vakti bu daireye gelmiş. Zile basmış ama açan yok. İçeriden sürekli miyavlama sesi gelince endişelenmiş ve anahtarıyla kapıyı açıp içeriye girmiş. Seslenmiş, yine ses yok. Kedi devamlı merdivenlere koşup bir çıkıyor, tekrar iniyormuş. Kadın yukarıda bir iş var deyip yatak odasına girince çığlığı basmış, sonra da bayılıp kalmış. Komşular kadının çığlığını duyunca koşup gelmişler, biri 112’yi aramış.”

“Ünal, sana üç kelimelik bir soru sordum, sen destan yazdın. Bir dahaki sefere kısa kes.”

O sırada galoşlarını takmaya çalışan ama göbeğinden dolayı zorlanan beyaz giysili adam Tahsin’e dönüp “Tahsin amirim, park edecek yer bulmak için inan üç tur döndüm. Böyle acil durumlar için sitenin önünde boş park yeri tutsalar iyi olacak. Biz söylesek kulak arkası yaparlar. Sizin büro sevilir, sayılır. Siz belediyeye başvursanız?”

“Tespitin doğru Azmi. Bizim de derdimiz bu. Haklısın. Muhtemelen ambulanslar da bu durumdan şikayetçidirler. Patrona söyleyeyim bakalım bir sonuç alabilecek mi? Azmi, salondaki bardak ve fincanları unutmayın ha!”